

нова то едва се чува — като у човѣкъ решенъ, каквото и да бѣде, да го понесе. Колкото и тежки, камънитѣ на сѣдбата падатъ въ прозрачното езеро на неговата душа и не могатъ да го размѣтятъ — предизвикватъ слабъ, кроткъ плисѣкъ. *Douce en ses sanglots* — съ тия думи на Самена би могла да се характеризира поезията на Димчо Дебелянова, чиито скръбни мелодии сѣ изпълнени подъ сурдинка.

Едва ли поетътъ би ималъ сили да носи тъй безропотно трѣненія вѣнецъ, ако не бѣ у него съзнанието за нѣкаква вина. Това е съвсемъ естествено за неговата натура, която дири въ всичко нравственото оправдание, нравствения законъ. И понеже въ бѣлата книга на своето минало не може да намѣри тая вина, дири я назадъ, въ вѣковетѣ — може би въ дѣдитѣ и прадѣдитѣ — чието проклятие чувствува да тегне върху му (Презъ вѣкове). Съзнанието за нѣкакво „наказание“ става у него все по-властно. Той се самобичува, готовъ е съвсемъ да се низвергне — не е достоенъ за нищо, не заслужава и тия малко радости, които миналото му е дало — недейте събужда спомена за това минало — то е лъжа!

Помнишъ ли, помнишъ ли тихия дворъ,
тихия домъ въ бѣлоцвѣтнитѣ вишни? —
ахъ, не проблѣсвайте въ моя затворъ,
жалби далечни и спомени лишни, —
моята стража е моятъ позоръ,
моята казнь сѣ днитѣ предишни.

Фаталистическото чувство у Димчо Дебелянова е проявено и по-рано, то е до известна степенъ основа на примирението му съ сѣдбата. Но то добива особено опредѣленъ и дълбокъ изразъ въ последнитѣ му стихотворения, писани на бойното поле — Стариятъ бивакъ, Прииждатъ, връщатъ се, Сиротна пѣсенъ, Тиха победа, Нощъ къмъ Солунъ. Поетътъ